

pannid seda imeks, jättsid sõda seisma ja küsisid mis se pidi tähendama. Lätlased vastasid: „neil olle suur rõõm, et nemad olle ristihrahmaks saanud, ja tänade Jumalat et tema neid kaitse.“ Gestlaesed pakusid raha. Lätlaesed vastasid: „Maksge tagasi mis teie Sakste kaupneeste käest ja meie käest olete riisunud. Ristihraha ja paganate wahel ei wõi ka mitte tõstis rahu olla, saage ristihrahmaks, et meie üht Jumalat kumardame ja tenime, siis tahame sõbrust teha!“ Seda Gestlaesed küll ei tahtnud mite, aga hakasid koeru poole minema, Lätlaesed aerasid neid weel taga ja tapasid weel mõnda meest tee peäl.

Lätlaste peäliskud Rüssin ja Waridote korjasid oma wäed kokku ja tungisid Sakala maale, kus nemad jälle Gestlastele palju kahju tegid ja suure saagiga ja hulga wangidega koeru tulid, aga seekord ei aianud Gestlased neid mite taga, waid jäid koeru furnuid matma, ja matused pidama. Rüssin kiitis et weel laste lapsed sest saawad rääkida, kuidas tema Sakalaesi ärawõitnud. Aga Herrmann, kes Liwi rahwa walitsejaks oli seätud, pahandas selle üle, ja kutsus kõik Liwi ja Bätti rahwa waned kokku, maenitses neid Gestlastega rahu teha. Gestlased, selle paremad peäliskud selle sõas peagu kõik olid ära tapetud ja ne sõa eest kartsid, wõtsid rahu pakumist wasta, aga ei tahtnud ka mite lauemaks kui ühe aasta peäle lepitust teha.

Kui se rahu aasta oli mööda läinud, tungisid Rüssin oma Lätlaestega ja Pertold, Wõnnu linna

